

D. D.

DISSERTATIO ACADEMICA,

IN QUA

ANTHROPOMORPHA,

CONSENS. EXPERIENT. FACULT. MEDIC.

IN REG. ACADEM. UPSALIENSI,

PRÆSIDE

VIRO NOBILISSIMO ATQUE EXPERIENTISSIMO

Dn. Doct. CAROLO
LINNÆO,

EQVITE AURATO DE STELLA POLARI

S:Æ REG. M:TIS ARCHIATRO

MED. ET BOTAN. PROFESSORE REG. ET ORD.

ACAD. PETROPOL. &c. SOCIO.

PUBLICO EXAMINI SUBMITTIT

CHRISTIANUS EMMANUEL HOPPIUS,

PETROPOLITANUS.

IN AUDIT. CAROL. MAJ. DIE VI. SEPTEMB.

ANNO MDCCLX.

H. A. M. S.

UPSALIAE.

DISSERTATIO ACADEMICA

IN QUA

AN THOROPOMORPHA

EXPERIMENTA FACIUNT MEDIC

ET REGIA ACADEMIA

PRÆSIDIO

EXPOSITA ET AUCTORIS

DR. JOSEPH CAROLO

LEHNHOFF

IN THEATRO ANATOMICO

DE VITÆ ET MORBIFERÆ

CAUSÆ ET EFFICACIÆ

TRACTATUS

CHRISTIANUS MANNHUBEL HOPPIUS

PRÆFATIONE

IN ACADEMIA CAROLINA DIE VI. SEPTEMBER

ANNO MDCCCXXXII

LEHNHOFF

U.S.A.

SACRÆ IMPERIALI CELSITVDINI,
SERENISSIMO PRINCIPI
AC DOMINO,
DOMINO
P E T R O
FOEDOROWITZ,
TOTIVS IMPERII RVSSICI
PRINCIPI HEREDITARIO,
HEREDI NORVEGIÆ,
COMITI OLDENBVRGI AC DELMENHORSTI,
SLESVICI HOLSATIÆ DVCI REGNANTI,
PRINCIPI AC DOMINO MEO
CLEMENTISSIMO.

Augusto Proavum, PRINCEPS, fate sanguine Regum,
Sarmatici Sceptri grande future decus,
Ne damnes humilem, tenui quod carmine, Musam,
Suspexisse TVVM non vereatur Ebur.
Quæ Majestatem, facilis clementia vultus,
Temperat, Excelsos svasit adire Lares;
Et facit, ut, quamvis minus hæc sint Principe digna,
Ante TVOS ausim deposuisse pedes.

Cur

O! tam longa, precor, veniant mihi tempora vitæ,
Imperii ut fasces sit coluisse TVI.
Turibus interea fumabit pectoris ara,
Et Patriæ precibus consona vota dabit:
Tristitiæ nulla temeretur Purpura nube,
Russica succrescat TE Duce parta salus!
Arma ferant pacem, tueantur Sceptra perennem,
Sæcula tam grandi Principe digna fluant!

SERENITATI TVÆ

devotissimus servus

CHRISTIANUS EMMANUEL HOPPIUS.

D. D.

In magno hujus mundi Theatro, quod Lapidibus, Plantis, Animalibusque opertum est, quæ ut diversissima sunt genere, ita numero infinita; ne unum quidem reperitur, quod ratione compositionis, multiplicationis, sustentationis & ordinis, luculentissime non testetur Ens omnipotens & omniscium hæc omnia mira arte fecisse; verum tamen nulli animali inter hæc varia, pervium est, stupenda hæc naturæ miracula percipere & admirari, Hominem si exceperis.

Homo rerum curiosus, quem varietas maxime delectat, trahitur (suæ ut medeatur indigentia,) vel mediate vel immediate ad considerandas res naturales, cumque illis utitur, non potest non, earum admiratione capi, & ad DEUM, earundem auctorem, mente elevari.

Rerum harum consideratio, *Scientiæ Naturalis*
A fortita

fortita est nomen, quam Medici quondam sibi vindicarunt, quasi omnes res naturales ipsorum ob artem fuissent conditæ, adeoque & hi hanc partem scientiarum in scholis ubique publice & privatim docuerunt; Perspicaciores demum facti & quidem hoc nostro ævo reliqui Eruditi, hanc prærogativam illis denegarunt; quin & hisce temporibus ipsi Principes serenissimi hanc scientiam tanquam suam adoptaverunt *), quasi nobilissimam ac jucundissimam, quibus etiam referenda sunt maxima naturæ miracula in unum collecta, quæ illi soli potuerunt a regionibus maxime diffitis, ad nos translata procurare. Visus hominis ita est comparatus, ut quæ ab eo maxime distent, nec non quæ sibi sint nimis propinqua, ægre cognoscat; atque persuasum habeo, hominis vim intelligendi ejusdem esse indolis; namque simplicissimus pulvis, & forma hominis excellentissima, æque difficiles sunt perceptu.

Ex omnibus quæ gestat globus terraqueus, nihil magis assimilatur generi humano, quam genus *Simiarum*; earum facies, manus & pedes, brachia & crura, pectus & intestina, quoad maximam partem referunt similitudinem nostram. Mores illarum & ingeniosa inventa ineptiarum & jocosum, nec non imitatio aliorum (hoc est, proclivitas componendi se ad gustum seculi) effingunt illas nobis adeo similes, ut vix discrimen naturale inter hominem, & ejus imitatricem, Simiam scilicet, obtineri possit.

Multis videri poterit, majorem esse differenti-

am

*) Vide Mus. Adolpb. Frider. præfat.

am Simiæ & Hominis, quam diei & noctis; verumtamen hi, comparatione instituta inter summos Europæ Heroës, & Hottentottos ad Caput bonæ spei degentes, difficillime sibi persuadebunt, hos, eosdem habere natales, vel si virginem nobilem aulicam, maxime comtam & humanissimam, conferre vellent cum homine sylvestri & sibi relicto, vix augurari possent, hunc & illam ejusdem esse speciei. Rudes & qui educationem non sunt sortiti homines, magis, qua mores, distant ab illis, qui periti sunt actionum vitæ, magis inquam, quam Pyrus sylvestris asperis suis aculeis & fructu austero differt ab arbore, quæ in orto circumfossa læta viret.

Sunt varii homines reperti & ingeniose descripti, qui omnem suam vitam in sylvis inter Bruta egerunt, quorum heic loci, primus nominandus est:

I. Puer cum URSIS repertus, in magno Ducatu *Lithuanicæ*, anno reparatæ salutis 1661.

II. Puer LUPOS inter correptus, anno 1544. in *Hassia*.

III. Puer inter BOVES inventus in *Bamberga*, & a Camerario descriptus.

IV. Puer inter OVES in *Hibernia* ex occasione comprehensus, cujus dedit descriptionem Tulpius. Ut scientes prætereamus puerum *Hannoveranum* A:o 1719. puerosque montis *Pyrenæi* anno 1719. & puellam *Campanicam*, cæterosque ejusmodi in multitudine occurrentes, qui omnes in eo convenere:

1:0 Quod loqui prorsus non potuerint.

2:0 Quod omnes fuerint *hirsuti*.

3:0 Quod *manibus & pedibus* innixi cucurrerint, arbores sine mora conscenderint, ad occursum hominum attoniti facti fuerint, similiores bestiis & simiis, quam sibi ipsi; unde etiam factum est, ut discrimen naturale inter has & simiarum genus ponendum, ægre omnino obtineretur.

Non quidem me fugit, quam ingens sit differentia inter brutum & hominem; utrumque si parte morali consideraveris. Est homo illud animal, quod rerum omnium Auctor, DEUM loquor, anima rationali immortalis ornare haud est dedignatus, nec displicuit illi hunc cæteris adoptare animalibus, cui & vitam reservaret nobiliorem; & quæ sunt reliqua, pia & tranquilla mente consideranda; verum hæc omnia alium sibi vindicant locum; mihi incumbit, ne cum futore ultra crepidam ascendente, fines justos transeam, manere intra limites præfixos, id est, considerare hominem, respectu omnium partium corporis, more Naturæ consultorum; quo facto, vix unicum apprehendo notam, qua homo discerni possit a simiis, nisi forte lanariis solis dentibus distantibus discrepet a simiis, quod experientia quondam determinabit, cum neque facies, neque pedes, neque erectus incessus, neque aliud quidquam in externa structura hominis discrepet ab omnibus Simiarum speciebus.

Genus SIMIARUM communiter dividitur in tres.

tres phalanges, quarum primam constituunt, quæ caudas habent longas, & vocantur *Cercopithecæ*, sive *Markattor*; secundam, quæ habent caudam brevem, & quasi mutilatam, & nuncupantur *Papiones*, sive *Babianer*; tertiam quæ nullam fortitæ sunt caudam, & proprie nominantur *Simiæ*, sive *Apor*.

Globus terraqueus videtur imprimis constare tribus diversis Elementis: nimirum Abyssò aquarum, Contiente terra & umbrosa Sylva. Quod silvas attinet, observari meretur; arbores intra Tropicos crescere frequentes & celsas, & qua cacumina, plantis repentibus ita complicatas esse, quæ easdem adeo arcte alligant, ut si centum detruncaveris arbores, omnes tamen erectæ stent, nec possint prosterni: namque vertices arborum, vinculo plantarum scandentium ita combinantur, ut nequeant separari; nominasse quoque juvat, ignem silvis his sempervirentibus, nihil damni inferre posse; terra ideoque plerumque in Indiis tegitur quasi tecto suo, columnis imposito, ut homines possint sub umbra illius, quemadmodum in tepido balneo, obambulare & recumbere; aliter nec fieri posset, ut æstus hunc solis sustinerent & perferrent incolæ. In tertio hoc climate, simiæ agunt populum & incolas, suamque ibidem habentes rem publicam propriam, fructus in agris suis decerpunt, & olera sua e teneris foliis, & delectant se singulæ, suo maxime genio indulgentes, nutriunt prolem suam inter cantantes Aves & semper confabulantes Psittacos, ma-

ximeque abhorrent a damno, nidis volucrum, inferendo.

SIMIARUM lepida nobisque simillima gens est: Facie nuda, Humeris mediantibus claviculis divaricatis, Mammis duabus in pectore, Manibus in digitos divisis & Unguibus rotundis armatis, Ciliis in utraque palpebra, immo Uvula, Utero, Musculis, licet non loquantur, loquelæ nobiscum conveniunt & a Brutis differunt; erecti sæpius etiam pedibus posterioribus tantum incedunt; manibus cibum legunt & ori admovent, vola concavata forbilia hauriunt, & manibus deficiente aqua puteos fodiunt; omnivoræ sunt uti nos: Edunt enim non tantum eadem vegetabilia, uti olera, fructus horreos, nuces, glandes, flores facile omnes, radices & bulbos, panes, pultes, bellaria, juscula, lactinia, sed et cochleas & ostreas quas lepide operiunt, insecta, ranas immo nonnumquam etiam carnes. Pediculos continuo venantur, sordes auferunt a corpore; Lusibus uti pueri continuo delectantur & saltibus præstantissimi funambulones, lepidi ubique gesticulatores, ad quos numquam satis ridetur. Natura sua sunt malevolæ, in malum omne proclives, furto admodum deditæ, libidinosissimæ, etiam uterum gerentes; injuriarum omnium admodum memores, nec facile reconciliandæ; protervæ semper, sed simul timidi cacatores; stultiarum etiam omnium imitatores; difficile cicurandæ, amant & suos pullos tum mater, quam ipse pater, etiam post novum puerperium. Horrent a Crocodilis,
Ser-

Serpentibus, & quod mireris, a contagiosis febricitantibus.

Longior forem, si ritus & mores simiarum hic loci narrarem: pauca tantum loquar de nostris ut ita dicam propinquis, sive de illis ex genere simiarum, quæ æque ac nos rectæ itant, duobusque stant pedibus, immo quoad physiognomiam & plantam manuum nobis simillimæ sunt: quatuor harum esse nationes, ex historia earumdem mihi innotuit.

I. PYGMÆUS.

SIMIA ecaudata ferruginea, capite lacertisque pilis reversis.
Homo sylvestris. Edw. av. 5. p. 6. t. 213.

Pygmæus a nobis propinquitate longius recedit, cujus & pulcræ imaginem Edwardus loco allegato nuperime dedit, depictam, secundum exemplum, quod Londini in Museo Sloaneo, conspiciendum, sistitur; cujusmodi etiam aliud specimen idem laudatus D. Edward nuper Nobiliss. D. Præfidi dono obtulit. *Pygmæus* hic Londinensis juvenis adhuc fuit, tantum quinque spithamas longus. *Nates* illius non sunt calvæ vel potius, non sunt ita comparatæ, quemadmodum plurimarum simiarum; *Caput* illi rotundum, ut homini; *Frons* nuda, nec pilis obtecta; *Nasus* autem depressus, ad similitudinem Hottentotti; *Crines* e cervice, supra verticem, frontem versus, deflexi eunt, & ita inclinati pendent deorsum ante aures; *Pili* lacertorum inter cubitum & palmam, reflexi versus cubitum vergunt, ita ut utrinque occurrant in cubitu.

Totus

Totus colore est ferrugineus non dissimilis lateri bene cocto; habitat in Africa; vivendi rationem, & qui ejus sint mores, prorsus ignoramus. Ex manibus illius posterioribus, sive pedibus, qui ad manus nostras similitudine prope accedunt, apparet, illum magis convenire cum Simiis, quam nobiscum. *)

II. SATYRUS.

SIMIA ecaudata subtus nuda abdomine gibboso.

Syst. nat. 10. p. 25. n. 1.

Satyrus est quoque incola Africae, in Europam ex *Angola* advectus: hujus duas habemus effigies: unam anus ætate confectæ, quæ viva delineata fuit apud Principem Arausionensem, Fridericum Henrici Filium; reperitur ea in *Tulp. obs. Lib. 3. Cap. 56.* descripta & delineata. Alteram puellæ, elaboratam a Scotin, Londini 1738, quo viva fuerat translata. Hæc in eo distincta est ab illa, quod breves habeat capillos in capite & dorso; verum facies, frons, aures, pectus, abdomen, brachia & crura, sunt pene nuda, nec capillis obducta. Præcipue cognoscitur magnitudine abdominis, quod tumidum gerit, virginem licet agat;

*) *Sibi persuasam vult Clarissimus D. Edwardus Pygmæum eandem esse speciem cum Satyro, quamvis pili in illo testacei in hoc fusci; nos nihil quidquam de vivis non visis pronunciamus; cum vero & Tulpius & Scotinus in figuris suis convenient, qui ipsi autoptæ fuere, dubium esse nequit quin eandem speciem uterque proponat. Cum vero Pygmæus Edwardi arctiori sit compage, & undique hirsutus, eundem distinctum dedimus, donec certiora innotescant.*

gat; estque adeo maxime in eo diversa a nostri generis puellis junceis. Et quia hæc habet manus loco pedum posteriorum, non vellem cum illa aliquam jungere propinquitatem. Æquat nos magnitudine, vel quinque est pedes longa, musculosa & torosa, ita ut cum viro valido luctari audeat, vimque inferre generi nostro non dubitet, adeo ut nullæ feminæ sustineant solæ intrare silvas, quas incolunt hi Simii mares. Sunt insuper elegantes & mundi, inceduntque erecti. Prehendebat hæc Tulpiana vas potorium una manu, sustulit operculum altera, dimidiumque eduxit, os suum palma abstergens; cum cubitum iret, caput pulvini superinjecit, stragulo humeros cooperuit suos, & ad modum honestæ matronæ, tuta quievit. Præterea nihil mihi cum illa negotii.

III. LUCIFER.

HOMO caudatus vulgo dictus. Syst. nat. 10. p. 24.

Hic majorem sibi nobiscum vindicat affinitatem quem his adjiciam ob structuram conformem, quamvis caudatus sit. Degit hic in quibusdam Indiæ Orientalis insulis, propioribus ad Polum Antarcticum: etjam præbet se hic conspicendum in *Nicobar* insula, inter Bengalam & Sumatram, item in *Java*, qui quidem non adhuc passus est, se ab ullo Pictore rite exprimi. Effigiem illius, eamque unicam reperi apud *Aldrovandum. Digit. 249.* quam sibi ex India Orientali comparavit. quæ caudam longitudine pedum fert, cum tamen plerique auctorum abbreviatam esse tradunt.

Varii peregre proficiscentium hujus mentionem fecerunt *), interque hos Nicolaus Matthæi filius *Kóping*, Svecus, qui in itinere suo, hunc coram intuitus est, marem feminamque haud male descripsit, dum hanc in sententiam loquitur: Erat gens horrida & tetra, flava, intermixta nigredine, ac quemadmodum feles, caudis instructa, quæ tamen nuda erat, atque huc & illuc discurrebat, ad imitationem felium. Cum ad littus appulisset, statim nos adierunt in navibus, afferentes secum quosdam Psittacos erithacōs, quos permutare voluerunt, rebus quibuslibet ferreis; cum vero animadvertissent neminem secum mercari velle, statim colla Psittacis suis frangebant, & crudos coram devorabant. Tandem tanta multitudine conscenderunt naves, ut malum ab illis metueremus, unde bombardas solvimus, quibus solutis, plerique fugiebant; manentes autem, propius ad nos, in navi sine metu accesserunt, omnesque perquisivere navigii angulos & loca in illa abdita omnia, auferentes terramenta quævis visui illorum obviam facta. Contigit autem, ut Governator navis, qua vecti fuimus, continentem quinque comitibus sibi adjunctis, scapha peteret, visurus, si quid quod
esui

*) Bont. Jav. 85. de hac. *In insula Borneo, in regno Succodana dicto, homines montani caudati in interioribus regni inveniuntur, quos multi e nostris in aula Regis Succodanæ viderunt. Cauda autem illis est prominentia quædam ossis coccygos, ad quatuor vel amplius digitos excresecens, eodem modo quo truncata cauda canum, sed depilis.*

esui esset, hic locorum inveniretur; cum autem per integram noctem abfuissent, moræ impatiens; Dominus navis cymbam majorem, hominibus refertam duobusque tormentis bellicis instructam, summo mane ad continentem misit. Cumque in terram transilissemus, & tormenta adducta, semel iterumque explosissemus, homines hi caudati silvam & fugam petebant; ac tum demum tristes comperimus scapham in partes minutissimas dissectam, & clavos ablatos. Deinde animadvertebamus fumum in monte, quem statim scandebamus, nihil aliud inventientes, quam comitum nostrorum ossa & reliquias, quorum carnem hi pagani, sine dubio devorarunt, illis misere maectatis; redibamus igitur attoniti & stupefacti, narraturi visa remanentibus in navi. Utinam aliquis autoptes peregrinator, qui tres orbis incolas adit, in se susciperet horum historiam naturalem rite & dilucide proponendam, quo adeo singulare animal rite innotesceret Naturæ consultis *)!

TROGLODYTA.

HOMO nocturnus. Syst. Nat. 10. p. 24.

Filii hi tenebrarum, qui diem loco noctis, & hanc in locum diei substituunt, videntur mihi, proxime ad nos affinitate accedere. Hi, inde usque a temporibus Plinii, qua nomen innotuere,

B 2 at.

*) Maupertuis Oeuvr. 2. p. 351. dicit hoc genus quasi medium inter Homines & Simias constituere, seque libentius cum his transigere velle horulam, quam cum elegantissimis Europæ ingeniis.

atque in *Æthiopia*, *Java* & *Amboina*, in Ophir monte *Malaccæ*, insulisque quæ *Ternateæ* nuncupantur, nec non aliis in locis, plerumque in cavernis subterraneis, degunt *). *Bontius* in Java insula depinxit illos, secundum exemplar vivum **). Pueri novenni hi multo majores non sunt; quæ colore candidi, nec a sole tosti, quia nocturni semper oberrant; incedunt erecto corpore, æque ac nos; pili capitis eorum breves, & natura cincinnati, non aliter ac Mauri, simul autem sunt albi; oculi illorum orbiculati: pupilla & iride aurea, quod peculiarem in illis meretur observationem. Palpebræ antice incumbunt, unde visus illorum obliquus & lateralis; sub palpebra autem, superiori, habent membranam nictitantem, quemadmodum ursi, noctuæ & alia animalia noctu vagari solita, quæ proprietas illos, ut præcipua nota, a nobis distinguit. *D. D. Præses* conveniebat quendam in Belgio, revertentem ex India Orientali, qui assererat, se illos coram intuitum fuisse in

*) *Plin. lib. 5. c. 8. Troglodytæ specus excavant; hæ illis domus; victus serpentium carnes; stridorque non vox, adeoque sermonis commercio carent.*

***) *Bontius jav. 84. de hac specie: vidi ego aliquot utriusque sexus erecte incedentes, imprimis feminam (cujus figuram exhibet) tanta verecundia ab ignotis sibi hominibus occultentem, tum quoque faciem manibus tegentem, ubertimque lacrymantem, gemitus cientem & cæteros humanos ætus exprimentem, ut nihil ei humani deesse diceres præter loquelam. Loqui autem eos easque posse, sed non velle, ne ad labores cogentur, ajunt Javani.*

in Java, cujus descriptio, quam dedit illorum, concordabat ex affe cum itinerariis; præterea dixit hic, plicam cutis ex inferiore parte ventris pendentem operuisse pudenda feminae: qua in re dissimiles non sunt ab Hottentottis, qui caffariam incolunt; idem retulit, illos habuisse dentes omnes approximatos, neque lanarios distinctos & spatio separatos a reliquis dentibus. Nuperrime autem *D. Brad* ex itinere suo septenni Indico redux, certissime asseverabat, harum brachia longiora esse quam in nostra gente, & manuum digiti demissi ipsa genua attingere, dum in nobis tantum dimidium femoris tangunt. Hilatitant in speluncis suis interdium, & pene cæcutiunt, antequam ab hominibus correpti, pedetentim advescant luci; noctu distincte vident, quod indicio est, pupillam illorum magis esse dilatatam nostra; in tenebris res suas curant, furantur ab hominibus quidquid occurrat, & ad rem suam familiarem augendam pertinere, ducant; quare incolæ in his oris absque misericordia illos tanquam fures perniciosissimos trucidant, enecantque, ubicumque illis obviam facti fuerint. Propria utuntur lingua, quam loquuntur sibilando, adeo difficili, ut vix ab ullo edisci possit, nisi forte longiori cum illis consuetudine; nostra autem linguæ addiscendæ adeo sunt, ex narratione quorundam, inepti, ut nihil eloqui possint, præter particulam affirmativam & negativam. Quidam auctorum contendunt, illos confessos fuisse, se olim imperitasse populis in hoc mundo, deinde autem ab hominibus

bus fuisse ejetos; nunc spe viventes, illud tempus affore, quo imperium amissum recuperabunt; sed ad calendas græcas *). Multis in locis Indiæ orientalis, in ædibus excepti usurpati sunt, qui emadmodum pueri, ad mandata leviora rei domesticæ curanda, e. g. ad portandam aquam, quadrasque inter epulandum afferendas & auferendas. Laudatus *Kóping* intuitus est talem in Amboina, a Gubernatore navis acquisitum, qui primo tempore, postquam captus fuit, cibum coctum edere nequivit, nec lucem adspicere; cumque itaret, pedes alte tollebat, non antea in suis sylvis pavimento advetus plano in quo ambularet. Inclytus ille *Rumphius* narratur habuisse talem in domo sua, per tempus octo annorum; sed deploramus opus illius de animalibus deperditum esse, quod sine dubio adeo præstans & excellens fuisset, ac idipsum est, quod edidit de Conchiliis & Plantis Indiæ Orientalis.

Quoniam itaque nemo sine delectatione & admiratione singulari spectare potest diversorum Simium vivendi genus prorsus ridiculum & curiosum, necesse est, neque hos, quos jam memoravimus

*) Dalin in oratione Acad. R. Holm. de hac: *In media Africa genus hominum invenitur niveum, cui Pili albi contortuplicati, Aures longæ, Palpebræ incumbentes, Oculi orbiculati iride rosea pupillaque membrana flava pellucida; visus lateralis in utrumque latus simul; melior tamen in tenebris quam in luce; vitæ curriculum 25 annorum. Corpus exiguum. Hos loqui & cogitare, terramque sui causâ creatam, cujus dominium se tandem obtenturos sperare.*

vimus, quique hominibus sunt simillimi, sine stupore mentis, ab ullo naturæ perito, considerari posse. Quamobrem mirari convenit, unde factum sit, ut sciendi cupidus homo, reliquerit hos, hucusque suis in tenebris, nec voluerit, vel tantilla ratione cognoscere Troglodytas, proximæ secum propinquitatis. Multi mortalium, suos terunt dies in studio gulæ atque ventris, & anxie id unice cogitant, quomodo victum & opes, utcumque corrasas, suis cumulent; nec aliter se res habet in maxima parte illorum, qui navibus Indias petunt; quibus solis hoc contingit, ut invisant genus Troglodytarum: hi lucro tantum inhiantes, infra suum negotium reputantes, rerum naturalium scrutari naturam & rimari œconomiam. Sed quid quæso esset convenientius objectum delectationis, vel Monarchæ cuilibet, quam domi suæ, coram intuitu animalia, quæ numquam satis demirari possumus. Quam facile fieri non posset, ut Rex, horum potiretur, ad cuius nutum certando integra flectitur gens? Neque parum conducere Philosopho, si aliquot dies cum aliquo horum versaretur, exploraturus, quantum vis ingenii humani, horum superet, unde pateret, discrimen Brutum & rationalem inter; ut præteream, lucem, scientiæ naturalis peritis, ex perfecta illorum descriptione, orituram. Quod me attinet, dubius adhuc sum, qua nota characteristica Troglodytæ distinguantur ab Homine, secundum principia historiæ naturalis; adeo enim propinqua sunt hæc inter

ter Hominis & Simiæ genera quoad structuram corporis nudiusculi: faciem, aures, os, dentes, manus, mammas; nec non cibos, imitationes, gesticulationes, imprimis in iis speciebus quæ erectæ incedunt & proprie *Anthropomorpha* dicuntur, ut notæ difficillimæ reperiantur pro genere sufficientes. Novi equidem, quod Simiæ cauda instruantur, etiam quæ ecaudatæ dicuntur uti Sylvanus, cui cauda brevissima adest, quamvis non manifesta; at vero neque cauda ullibi characterem generis præstabit. Quidquid sit, nullum genus Brutorum adeo prope Homini accedit, quam Simiæ & imprimis *Anthropomorpha*, in quibus non modo miramur simillimam nobis staturam, sed & mores simillimos, dum hæ natos plus quam paterno fovent affectu, eos ulnis gerunt, in sinu fovent, curant, defendunt, non modo Mater, sed & ipse Pater.

Simia quam similis turpissima bestia nobis.

ENNIUS.

ANTHROPOMORPHA

1. *THEOGLDYTA Bonta*

2. *LUCIFER Albroandi*

3. *SAPYRUS Tulpu*

4. *PYGMÆUS Edwardi*

Mr Linnæus arch.

Anthropomorphica 1760